

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 15Co/59/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1714210542
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 03. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Silvia Walterová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2020:1714210542.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Silvie Walterovej a členov senátu JUDr. Márie Hajdínovej a JUDr. Evy Mészárosovej v právnej veci žalobcu: AB 2 B.V., registračné číslo: 572 79 667, Holandsko, 1077XX Amsterdam, Strawinskylaan č. 933, zastúpený spoločnosťou Advokátska kancelária GOLIAŠOVÁ GABRIELA s. r. o., IČO: 47 234 679, Trenčín, 1. mája č. 173/11, za ktorú koná Mgr. Gabriela Goliášová, proti žalovanému: M. F. , narodený dňa XX.X.XXXX, trvale bytom F., Q. č. XX, o zaplatenie sumy 1.160,19 € s príslušenstvom, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Pezinok zo dňa 12. septembra 2018, č.k. 8 C 2/2015-124, takto

rozhodol:

I. Rozsudok Okresného súdu Pezinok zo dňa 12. septembra 2018, č.k. 8 C 2/2015-124, vo výroku I., ktorým uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 652,10 € spolu s 5,15 % úrokom z omeškania ročne od 22.11.2014 do zaplatenia formou mesačných splátok vo výške 30,- € mesačne, ktoré je povinný žalovaný zaplatiť žalobcovi k 20. dňu v mesiaci s tým, že omeškaním čo i len jednej splátky nastáva splatnosť celého plnenia, s účinnosťou od nasledujúceho mesiaca po právoplatnosti rozsudku a v súvisiacom výroku III., ktorým žalobcovi priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 12 % s tým, že o výške náhrady rozhodne samostatným uznesením, p o t v r d z u j e ,

II. Žalobcovi p r i z n á v a nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Pezinok rozsudkom zo dňa 12.9.2018, č.k. 8 C 2/2015-124, I. žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 652,10 € spolu s 5,15 % úrokom z omeškania ročne od 22.11.2014 do zaplatenia formou mesačných splátok vo výške 30,- € mesačne, ktoré je povinný žalovaný zaplatiť žalobcovi k 20. dňu v mesiaci s tým, že omeškaním čo i len jednej splátky, nastáva splatnosť celého plnenia, s účinnosťou od nasledujúceho mesiaca po právoplatnosti rozsudku; II. vo zvyšku žalobu zamietol; III. žalobcovi priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 12 % s tým, že o výške náhrady bude rozhodnuté samostatným uznesením. Vychádzal zo žaloby doručenej súdu dňa 1.12.2014, ktorou sa pôvodný žalobca (AB 1 B.V.) domáhal voči žalovanému zaplatenia sumy 1.160,19 € s príslušenstvom a náhrady trov konania. Žalobca žalobu odôvodnil tým, že jeho právny predchodca uzavrel so žalovaným ako dlžníkom dňa 3.9.2013 úverovú zmluvu č. XXXXXXXXXXX, ktorej neoddeliteľnou súčasťou boli Všeobecné podmienky HomeCredit Slovakia a.s. Predmetom zmluvy bolo poskytnutie úveru vo výške 1.000,- €, ktorý sa žalovaný zaviazal vrátiť v 60 pravidelných mesačných splátkach po 38,18 €. Žalovaný bol v omeškaní s úhradou záväzku tak, ako je uvedené v priloženom výpise čerpania, splátok a úhrad. Eviduje voči žalovanému dlh: istina vo výške 44,43 €, úrok vo výške 143,85 €, zosplatená istina vo výške 900,46 €, upomienka I. vo výške 5,- €, poistenie B. vo výške 13,45 €, upomienka II. vo výške 5,- €, zmluvná pokuta vo výške 17,- €, upomienka vo výške 12,- €.

Podaním doručenom súdu dňa 24.11.2016 doplnil žalobu a bližšie špecifikoval uplatnenú pohľadávku s tým, že žalovaný mu doteraz uhradil sumu 347,90 €.

2. Súd prvej inštancie nariadil pojednávanie, na ktoré sa nedostavil žalobca a jeho právny zástupca, svoje neprítomnosti ospravedlnili a žiadali, aby súd konal v ich neprítomnosti; vykonal dokazovanie výsluchom žalovaného, listinnými dôkazmi, na základe čoho zistil nasledovný skutkový stav. Žalovaný uviedol, že komunikuje s exekútkou, ktorá na jeho listy nereaguje. Uzavrel zmluvu na 1.000,- €, ale chce od neho viacej a viacej. Pani zo Sociálnej poisťovne vôbec nie je informovaná od exekútky koľko zaplatil, vyše 4.000,- €. Exekútkou mu strháva aj pohľadávku, ktorá sa týka tejto zmluvy. Má príjem 265,- €, berie sedem druhov liekov, exekútkou mu strháva 30,- €. Je ochotný platiť pohľadávku v splátkach po 30,- € mesačne. Prvoinštančný súd zistil, že dňa 4.3.2013 bola medzi žalovaným a spoločnosťou HomeCredit Slovakia a. s. podpísaná úverová zmluva č. XXXXXXXXXX, predmetom ktorej bolo poskytnutie úveru klientovi vo výške 1.000,- €. V zmluve sa uvádzajú nasledovné údaje: výška úveru 1.000,- €, celková čiastka splatná spotrebiteľom 2.248,80 €, mesačná splátka 40,32 €, počet splátok 60, ročná úroková sadzba 34,07 €, RPMN 44,30 do 46,80 %, poplatok za vedenie účtu zahrnutý v splátke 1,99 €. V zmysle Hlavy 18 § 1 úverových zmluvných podmienok, v prípade omeškania klienta s úhradou splátky, či splátky RÚ, je spoločnosť oprávnená klientovi vyúčtovať a klient je povinný na základe tohto vyúčtovania uhradiť spoločnosti poplatok za upomienku vo výške 5,- € v prípade prvej upomienky a 12,- € v prípade druhej a ďalšej upomienky. V prípade, že ide o zaslanie prvej upomienky za dobu trvania zmluvy, nebude poplatok za upomienku účtovaný. Po zosplatnení úveru nebudú už poplatky za upomienku účtované. Z výpisu čerpania a úhrad vyplýva, že žalovaný spolu uhradil sumu 347,90 €. Spoločnosť HomeCredit Slovakia a. s. dala na poštovú prepravu ako doporučenú zásielku výzvu zo dňa 27.8.2014 na splatenie celého úveru žalovaným v celkovej sume 1.171,97 €, pričom postúpila pohľadávku, ktorú mala voči žalovanému zmluvou o postúpení pohľadávky na pôvodného žalobcu. Z priemerných úrokových mier z úverov uverejnených na internetovej stránke Národnej banky Slovenska zistil, že v marci 2013 táto predstavovala hodnotu 12,95 % (spotrebiteľské úvery pre domácnosti od 1-5 rokov).

3.1. Po právnej stránke súd prvej inštancie rozsudok odôvodnil ustanoveniami § 497 Obchodného zákonníka, § 3 ods. 1, § 39, § 52 ods. 1 až ods. 4, § 53 ods. 1, ods. 5, § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, § 1 ods. 2, § 2, § 7 ods. 1, § 9 ods. 1, ods. 2 písm. k/, § 11 ods. 1, ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy, § 3 ods. 1, § 10c nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z., § 232 ods. 2, ods. 3 C.s.p. dôvodiť tým, že žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi iba rozdiel medzi výškou poskytnutého úveru 1.000,- € a doteraz uhradenou sumou 347,90 €, t.j. sumu 652,10 € a vo zvyšku žalobu zamietol. Poukázal na to, že predmetná zmluva je uzavretá medzi podnikateľom a spotrebiteľom, ide o zmluvu spotrebiteľskú, ktorá má podobu štandardnej formulárovej zmluvy, ktorá je typická tým, že sa uzatvára vo viacerých prípadoch a spotrebiteľ spravidla jej obsah nemení vzhľadom na formulárovú predtlač. Spotrebiteľ buď prijme podmienky zmluvy, ktoré si dodávateľ sám v predstihu, podľa svojej predstavy naformuloval alebo zmluvný vzťah nevznikne. Neboli žiadne pochybnosti ani o tom, že za takéhoto stavu je spotrebiteľ z hľadiska informovanosti a vyjednávacej pozície slabšou stranou zmluvného vzťahu (čl. 25 rozsudku Súdneho dvora Európskej únie MostazaClaro). Vykonaným dokazovaním mal za preukázané, že dňa 4.3.2013 medzi právnym predchodcom žalobcu ako dodávateľom a žalovaným ako spotrebiteľom bola uzavretá zmluva o úvere, na základe ktorej spoločnosť HomeCredit Slovakia a. s. poskytla žalovanému úver vo výške 1.000,- €. V danom prípade ide o zmluvu spotrebiteľskú v zmysle § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka a zároveň o zmluvu o spotrebiteľskom úvere v zmysle zákona č. 129/2010 Z.z. Pre spotrebiteľskú zmluvu je charakteristické, že spotrebiteľ vstupuje do zmluvného vzťahu s dodávateľom, ktorým je najčastejšie predávajúci, za zmluvných podmienok, ktoré si vopred určil dodávateľ, pričom spotrebiteľ nemá možnosť tieto podmienky individuálne ovplyvniť. Občiansky zákonník podrobnejšie špecifikuje všeobecné pravidlá pre dojednanie podmienok v spotrebiteľských zmluvách a výslovne ustanovuje, že takéto ustanovenia v zmluvách, ktoré spôsobujú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa sú neprijateľné, a preto neplatné. Vychádza sa z toho, že predovšetkým spotrebiteľ v dobrej viere uzatvára zmluvu s dodávateľom, od ktorého sa očakáva, že vzhľadom na jeho podnikanie a ponúkaný tovar a služby koná profesionálne a v súlade s poctivým prístupom k podnikaniu. Predpokladá sa, že dodávateľ má vedomosti a skúsenosti a oproti spotrebiteľovi vystupuje ako zvýhodnený účastník zmluvného vzťahu založeného spotrebiteľskou zmluvou. Z predmetnej zmluvy ale nevyplýva, že táto obsahuje povinný údaj v zmysle § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z., a to výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným

zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia. Výkladom ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k/ však treba dospieť k záveru, že každý z atribútov vyjadrených v zákone slovami „výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“ sa viaže ku každej z tam uvedených zložiek spotrebiteľského úveru, majúceho v konečnom dôsledku zaplatiť ako k istine, tak i k úrokom a tiež k prípadným iným poplatkom. Zmluva uvedenú obligatórnu náležitosť neobsahuje v zmysle § 11 ods. 1 písm. a/ zákona č. 129/2010 Z.z. a tak sa poskytnutý úver považuje za bezúročný a bez poplatkov, z dôvodu ktorého zaoberať sa ďalšími obligatórnymi náležitosťami zmluvy už považoval za nadbytočné. Ďalej uviedol, že zákon môže stanoviť, že v prípade ak zmluva o úvere neobsahuje všetky náležitosti uvedené v článku 10 ods. 2 smernice 2008/48/ES o zmluvách o spotrebiteľskom úvere, bude sa považovať za zmluvu o úvere bez úrokov a poplatkov, pokiaľ ide o okolnosť, ktorej neuvedenie môže spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku (rozsudok Súdneho dvora, tretia komora zo dňa 9.11.2016 vo veci C-42/15). Pri prípadnom konflikte smernice a vnútroštátneho zákona členského štátu musia vnútroštátne sudy v prvom rade skúmať, či môžu smernici priznať priamy účinok. Nakoľko v sporoch medzi jednotlivcami je priamy účinok smernice v zásade vylúčený, vnútroštátne sudy musia skúmať, či môžu smernici priznať aspoň účinok nepriamy, teda či môžu zákon vykladať eurokonformne. Tento nepriamy účinok smernice a eurokonformný výklad zákon však nie je absolútny, pretože takýto výklad nemôže nahradiť výslovné znenie zákona, nakoľko by sa jednalo o výklad contra legem (napríklad rozsudok Krajského súdu v Trnave zo dňa 15.5.2017 sp.zn. 23 Co 815/2015). Vzhľadom na explicitné znenie zákona o spotrebiteľských úveroch v časti povinnosti členia splátok na splátky istiny, úrokov a poplatkov, ak by vnútroštátny súd po rozhodnutí Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15 vyložil toto ustanovenie eurokonformne tak, že zmluva nemusí obsahovať toto členenie, prípadne v otázke, kedy je úver bezúročný a bez poplatkov, doslova by „zlomil“ vnútroštátne právo a nahradil ho smernicou. Žalobca nemá nárok na úrok z úveru ani z dôvodu, že ho považuje vo výške 34,07 za neprimeraný s poukazom na priemernú úrokovú mieru z úverov v rozhodnom období (12,95 %). V prejednávanom prípade je toto ustanovenie zmluvy týkajúce sa úroku z úveru pre rozpor s dobrými mravmi ako aj pre jeho neprijateľnosť absolútne neplatné. Dojednaná výška úrokov zo zmluvy spôsobuje značnú nerovnováhu medzi právami a povinnosťami zmluvných strán. Žalobca by bez akéhokoľvek pričinenia získal neprimerane navýšenú sumu. Poukázal na to, že za dobré mravy možno považovať súhrn etických, všeobecne zachovávaných a uznávaných zásad, ktorých dodržiavanie je často krát zabezpečované aj právnymi normami tak, aby každé konanie bolo v súlade so všeobecnými mravnými a morálnymi zásadami demokratickej spoločnosti. Neprimeranou a odporujúcou dobrým mravom je spravidla taká výška úrokov, ktorá podstatne presahuje úrokovú mieru v dobe jej ujednania obvyklú, stanovenú s prihliadnutím k najvyšším úrokovým sadzbám uplatňovanými bankami pri poskytovaní úverov alebo pôžičiek (rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky sp.zn. 21 Cdo 1484/2004). Dohoda o výške úrokov musí byť v súlade s § 39 Občianskeho zákonníka, takže sa nesmie priečiť dobrým mravom, inak je právny úkon absolútne neplatný. O takýto stav pôjde vtedy, ak dohodnuté úroky presiahnu mieru úrokov poskytovaných peňažnými ústavmi v čase uzavretia zmluvy (rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 31.7.2009, R 1MCdo 1/2009). V danej veci dohodnutý úrok presahuje niekoľkonásobne priemernú úrokovú mieru v rozhodnom období (12,95 %), preto je takáto výška úroku zjavne neprimeraná. Ďalej konštatoval, že zo zmluvy alebo zmluvných podmienok nevyplýva, že by si právny predchodca žalobcu splnil svoju povinnosť podľa § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť žalovaného splácať spotrebiteľský úver, keď je zrejme, že si overoval bonitu žalovaného iba vyhlásením žalovaného o výške jeho čistého príjmu v sume 550,- €, nezisťoval výšku výdavkov žalovaného za účelom, či bude schopný splácať úver. Spotrebiteľ je povinný poskytnúť veriteľovi na jeho žiadosť úplné, presné a pravdivé údaje. Táto povinnosť však nezabavuje veriteľa konať s odbornou starostlivosťou, teda vyžiadať si od spotrebiteľa potrebné informácie, aktívne si zabezpečovať ďalšie primerané a objektívne zistiteľné informácie o spotrebiteľovi a takto získané informácie riadne vyhodnotiť. Schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver tak treba chápať ako situáciu, keď v závislosti na frekvencii splácania zostane spotrebiteľovi v jeho osobnom/domácom rozpočte dostatok finančných prostriedkov, aby mohol bez akýchkoľvek problémov a obmedzení splácať splátku v predpokladanej výške. Žalovaný v písomnom vyjadrení k žalobe uviedol, že uhradil žalobcovi už sumu 1.658,- €, v ďalšom písomnom podaní, že zaplatil už sumu 4.000,- €, ako prostriedok procesného útoku predložil fotokópie poštových poukazov, z ktorých zistil, že žalovaný uhrádzal tri úvery pod variabilným symbolom č. XXXXXXXXXXXX, č. XXXXXXXXXXXX a č. XXXXXXXXXXXX. Z priložených poštových poukazov vyplýva, že žalovaný uhradil k tomuto konaniu a zmluve pod variabilným symbolom č. XXXXXXXXXXXX sumu 347,90 €. Nepovažoval za dôvodnú žalobu ani v časti poplatku za upomienku vo výške 41,- €. Považuje za neprijateľné, aby žalovaný v postavení spotrebiteľa znášal akékoľvek výdavky žalobcu spojené s vymáhaním pohľadávky,

ktoré si právny predchodca žalobcu dokonca určil pevnou sumou, čo je jednoznačne v neprospech spotrebiteľa. Výška tohto poplatku je v rozpore s ustanoveniami na ochranu práv spotrebiteľa a je aj v rozpore s dobrými mravmi, keďže výška tohto poplatku nie je ničím odôvodnená a niekoľkonásobne prevyšuje poštovné, ktoré žalobca (jeho právny predchodca) v skutočnosti zaplatil (právoplatný rozsudok Okresného súdu Skalica zo dňa 7.8.2014 sp.zn. 5 C 367/2013). V tejto súvislosti poukázal aj na rozhodnutie Vrchného krajinského súdu v Brandenbure (Brandenburgisches Oberlandesgericht) zo dňa 21.6.2006 č.k. (správne sp.zn., poznámka odvolacieho súdu) 7 U 17/06, podľa ktorého už také poplatky ako poplatky za vydanie náhradnej kreditnej karty, vystavenie kvitancie v predpísanej pozemkovknížnej forme, skúmanie a preverovanie pomerov a upomienky sú neprijateľné. Z uvedených dôvodov v tejto časti žalobu zamietol. K nároku na úhradu poistného v sume 13,45 € uviedol, že ani v tejto časti nepovažoval nárok za dôvodný a žalobu v tejto časti zamietol, pretože žalobca nepreukázal vznik poistenia, ktoré tak ako bolo v predmetnej úverovej zmluve dojednané, nezodpovedá ustanoveniam § 788 a nasl. Občianskeho zákonníka o poistných zmluvách. Žalovaný ako klient mal dojednať poistenie oboznámením sa s obsahom poistnej zmluvy Billprotection. Má však pochybnosti o skutočnom oboznámení sa s uvedenými dokumentmi žalovaným, ktorému ako priemernému spotrebiteľovi nemusel byť zrejmy ani význam tohto pojmu. Išlo zrejme o pomerne obsahovo rozsiahly dokument upravujúci vzťah medzi dvoma podnikateľskými subjektmi, poisťovňou a žalobcom. Uvedenie údajov o prijatí poistenia tak ako bolo uvedené v predmetnej zmluve, bolo už súčasťou vopred pripravenej zmluvy žalobcom.

3.2. Žalovanému uložil aj sankciu v dôsledku nesplnenia povinnosti riadne a včas v podobe úrokov z omeškania odo dňa nasledujúceho od vyhotovenia žaloby vo výške určenej nariadením vlády č. 87/1995 Z.z., aj keď žalobca mohol žiadať úrok od nasledujúceho dňa po splatnosti poslednej splátky.

3.3. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 2 C.s.p. Úspech žalobcu v konaní predstavuje 56 %, úspech žalovaného 44 % a čistý úspech žalobcu je potom 12 %. O výške náhrady trov konania rozhodne po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

4. Proti tomuto rozsudku vo výroku I., ktorým bola uložená žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 652,10 € spolu s 5,15 % úrokom z omeškania ročne od 22.11.2014 do zaplataenia formou mesačných splátok vo výške 30,- € mesačne, ktoré je povinný žalovaný zaplatiť žalobcovi k 20. dňu v mesiaci s tým, že omeškaním čo i len jednej splátky, nastáva splatnosť celého plnenia, s účinnosťou od nasledujúceho mesiaca po právoplatnosti rozsudku, podal včas odvolanie žalovaný (odvolací súd podľa obsahu odvolania posúdil že žalovaný podal odvolanie voči napadnutému rozsudku iba voči tomuto výroku, § 124 ods. 1 C.s.p.) z dôvodu, že spotrebný úver, ktorý mu bol poskytnutý, bol poistený proti strate zamestnania, choroby s následnou invaliditou, k čomu pripojil dokumenty. Odvolaciemu súdu navrhol rozsudok v napadnutom rozsahu zrušiť, vyhlásiť ho za neplatný, pretože bol žalobcom oklamán a podvedený.

5. Žalobca sa k odvolaniu žalovaného nevyjadril, odvolanie nepodal.

6. Odvolací súd preskúmal vec súc pritom viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania [§ 470 ods. I, ods. 2, § 379, § 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku (zákon č. 160/2015 Z.z. účinný od 1.7.2016), ďalej len C.s.p.], túto prejednal bez nariadenia pojednávania, keďže neboli splnené zákonné podmienky pre jeho nariadenie (nebolo potrebné doplniť, resp. zopakovať dokazovanie, nevyžaduje to dôležitý verejný záujem; § 385 ods. I C.s.p.) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nemožno priznať úspech. Rozsudok verejne vyhlásil dňa 31. marca 2020; o termíne verejného vyhlásenia rozsudku boli strany sporu, právny zástupca žalobcu, upovedomení zákonným spôsobom (§ 378 ods. 1, § 219 ods. 1, ods. 3, § 385 ods. 1 C.s.p.). Rozsudok súdu prvej inštancie v odvolaní napadnutom rozsahu potvrdil (§ 387 ods. I, ods. 2, ods. 3 C.s.p.) a keďže sa stotožňuje s dôvodmi rozsudku ako správnymi, rozsudok odvolacieho súdu už ďalšie dôvody neobsahuje. Na zdôraznenie správnosti rozsudku súdu prvej inštancie odvolací súd ale považuje za potrebné uviesť ešte nasledovné.

7. Pri rozhodovaní vychádzal z vyššie uvedených zákonných ustanovení. Rozhodujúcim pre posúdenie vecnej a právnej správnosti rozsudku súdu prvej inštancie boli skutočnosti, ktoré vyšli najavo vykonaným dokazovaním súdom prvej inštancie a ktoré teda nepochybne existovali v čase vyhlásenia jeho rozsudku. Odvolateľ v odvolaní neuvádzal podstatné, rozhodujúce, konkrétne právne skutočnosti, ktoré by odôvodňovali iné rozhodnutie odvolacieho súdu.

8. Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec správne právne posúdil. Na týchto správnych skutkových zisteniach a posúdení sa nič nezmenilo ani v štádiu odvolacieho konania. Rozsudok obsahuje všetky náležitosti uložené ustanovením § 220 C.s.p. V konaní pred súdom prvej inštancie sa nevyskytla žiadna vada uvádzaná v ustanovení § 380 ods. 2 C.s.p., takú ani sám odvolateľ netvrdil, ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie a na ktoré by musel odvolací súd prihliadať.

9. Prvoinštančný súd správne v danom prípade právne posúdil, že ide o spotrebiteľský zmluvný vzťah, pretože právny predchodca žalobcu ako dodávateľ pri uzatváraní zmluvy o hotovostnom úvere a revolvingovom úvere č. 4303012891 zo dňa 4.3.2013, na základe ktorej poskytol žalovanému úver v sume 1.000,- €, konal v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti a uzavrel so žalovaným, ktorý je fyzickou osobou-nepodnikateľom (v zmluve je identifikovaný údajmi typickými pre nepodnikateľa, t.j. menom, priezviskom, bydliskom, rodným číslom, číslom občianskeho preukazu) uvedenú zmluvu, z dôvodu ktorého aplikoval aj príslušné ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách upravené v Občianskom zákonníku.

10. Odvolací súd sa nestotožnil s tvrdením žalovaného v odvolaní, že spotrebný úver, ktorý mu bol poskytnutý, bol poistený proti strate zamestnania, choroby, s následkom invalidity, pretože skutočnosť, že v predmetnej zmluve bolo uvedené, že klient, t.j. žalovaný sa oboznámil s obsahom poistnej zmluvy č. XXXXXXXX/XXXX uzatvorenej medzi Spoločnosťou, t.j. právnym predchodcom žalobcu ako poistníkom a Českou pojišťovňou ZDRAVÍ, a.s. Praha, IČ: XXXXXXXX ako poistiteľom vrátane znení Zvláštnych poistných podmienok, ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou zmluvy neznamená, že toto poistenie bolo aj dojednané, tak ako to uviedol aj súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozhodnutia (bod 46.). Predmetom sporu je zaplatenie sumy 1.160,19 € s príslušenstvom titulom neuhradenia splátok z uvedenej zmluvy o úvere, ktorá bola vyhotovená ako formulár a jej súčasťou boli aj úverové zmluvné podmienky spoločnosti HomeCredit Slovakia, a.s., pričom tieto dokumenty žalovaný ovplyvniť nemohol, nakoľko boli pripravené už vopred. Prvoinštančný súd správne rozhodol, keď spotrebiteľský úver považoval za bezúročný a bez poplatkov (bod 34. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia), pričom náležite posúdil aj nárok žalobcu na zaplatenie poistného ako nedôvodný, keď v odôvodnení napadnutého rozsudku riadne zdôvodnil prečo nie je možné žalobcovi priznať poistné, ktoré si uplatnil v sume 13,45 €, s ktorým odôvodnením sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožňuje.

11. Nebolo možné sa ani stotožniť s argumentáciou žalovaného uvedenú v jeho odvolaní, aby bol úver vyhlásený v celom rozsahu za neplatný, pretože vôbec neuviedol dôvody, pre ktoré by mal byť úver vyhlásený za neplatný, keď na pojednávaní konanom dňa 12.9.2018 uviedol, že chce, aby súd zrušil úroky a že je ochotný platiť pohľadávku v splátkach po 30,- € mesačne. Tak ako už je uvedené vyššie, súd prvej inštancie sa riadne zaoberal predmetnou zmluvou, ktorú správne vyhodnotil ako spotrebiteľskú, ktorá neobsahovala obligatórne náležitosti v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch (zákon č. 129/2010 Z.z.) a úver považoval za bez úročný a bez poplatkov, pričom zaviazal žalovaného iba na zaplatenie rozdielu medzi poskytnutým úverom vo výške 1.000,- € a tým, čo doteraz zaplatil, a to sumu 347,90 €, t.j. na úhradu sumy 652,10 € so zákonným úrokom z omeškania v mesačných splátkach, tak ako navrhol a vo zvyšku nároky žalobcu o zaplatenie úroku, poistenia, poplatkov za upomienky, zmluvnej pokuty, správne zamietol.

12. Odvolací súd potvrdil napadnutý rozsudok aj v súvisiacom výroku III., ktorým súd prvej inštancie priznal žalobcovi voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 12 % (§ 367 ods. 2 veta druhá C.s.p.) podľa § 387 ods. 1, ods. 2 C.s.p., keď osobitne nepreskúmal tento výrok, pretože žalobca odvolanie voči rozsudku vo výroku o náhrade trov konania nepodal.

13. Záverom odvolací súd ešte poznamenáva, že rozhodol bez nariadenia pojednávania dôvodiac ustanovením § 378 ods. 1, § 219 ods. 1, ods. 3, § 385 ods. 1 C.s.p. a už vyššie uvedenými dôvodmi. S dôrazom na to, že nedopíňal dokazovanie, a preto prípadne ďalšie tvrdenia prednesené stranami sporu na pojednávaní na odvolacom súde už nemohli mať vplyv na iné rozhodnutie odvolacieho súdu. Postačovalo preto preskúmanie veci na základe spisovej dokumentácie; strany sporu, predovšetkým odvolateľ, ani nevzniesol žiadny presvedčivý dôkaz potvrdzujúci, že iba ústna časť pojednávania nasledujúca po výmene písomných stanovísk by mohla zaručiť spravodlivé konanie (porovnaj napr. rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva zo dňa 25.4.2002, č. 64336/01, vo veci LinoCarlos

VARELA ASSALINO proti Portugalsku; porovnaj tiež rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky napr. vo veci vedenej pod sp.zn. 5 Cdo 218/2009, 3 Cdo 51/2011, 3 Cdo 186/2012, 7 Cdo 56/2011).

14. O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1, § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 C.s.p. Žalobcovi, ktorý mal v odvolacom konaní plný úspech, priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. V zmysle § 262 ods. 2 C.s.p. o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

15. Odvolací súd prijal rozhodnutie jednohlasne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1.5.2011; § 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 C.s.p.).

(1) Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 C.s.p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C.s.p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C.s.p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C.s.p.).